

David Allen: MÁJKA

„Vážená paní učitelko,

Omluvte prosím mého syna, 30. dubna měl žaludeční křeče, a proto nemohl přijít do školy.“

Taková krátká větička a týden jsem kvůli ní musel vynášet odpadky, luxovat, umývat koupelnu, prát prádlo... Zkrátka všechny domácí práce, o které jsme se normálně dělili tři, byly ten týden na mně. Bratránek mi vyprávěl, že když jde za školu, strejda mu napíše omluvenku vždycky. Pravda, přidá k ní 35 ran rákoskou, ale to mi pořád přijde lepší než dělat celý týden všechny domácí práce. Prý to dřív bývalo 25, ale museli to zvýšit, jinak by se ve škole skoro neukázal. Každopádně, třicátého se hodím marod, prvního je svátek a potom je sobota a neděle. Čtyřdenní víkend! A já ho strávím na tom nejúžasnějším místě na světě.

Táta se jenom pozdravil se strejdou a hned zase odjel. To já měl jiné starosti! Běžel jsem do pokoje, hodil kufr na postel a převlékal se do svých „vesnických“ tepláků a mikiny. Než jsem se ale stihl obléct... „Au! Pfff...“ Než jsem se vzpamatoval, ležel jsem na posteli se zacpanou pusou a schytl jsem tři rány přes zadek. „Ty vole! Co tu děláš?“ „Co já tu dělám! Já tu bydlím! Co tu děláš ty?“ S bratránkem jsme se neviděli od Vánoc. Samou radostí jsem ho povalil na zem a oplatil mu ty tři rány na zadek. To ale zabušil na dveře rozčilený strejda, a že „jestli tu hned nebude klid, dostaneš na uvítanou místo svačiny řemen!“ Tak jsme poznali, že svačina je na stole. „Havrane! A nemáš ty bejt náhodou ve škole?“ Bratránek místo odpovědi jen stáhl kalhoty a ukázal mi zadek, který byl plný červených linek. Mohlo jich být... Tak pětatřicet.

Svačinu jsme do sebe naházeli, jako bysme týden nejedli. Ale pak už nás doma nikdo neudržel! Běželi jsme za vesnici, na plácek asi na půl cesty mezi naší vesničkou a Veveřím, kde už čekala hromada větví a všelijakého bordelu. Je 30. dubna, budou se pálit čarodějnice!

Plameny šlehaly do výšky a celá vesnice řádila kolem. Dospělí popíjeli a cpali se buřty, my kluci jsme zapalovali košťata a běhali po poli, na sobě staré popálené a potrhané hadry. Připojili se k nám i kluci z Veveří, dneska večer jsme naše nepřátelství hodili stranou, dneska slavíme začátek léta.

Kromě nás tam byly i holky, převlečené za čarodějnice. „Pojď, něco ti ukážu.“ „Nejdu. Čekaj na mě kluci.“ „Pojď, to bude chvilka!“ Lišák se u lesa zapovídal s Janou, nejdivočejší holkou ze třídy. Dřív jsme si při čarodějnicích holek nevšimali (občas jsme je vyváleli v popelu, ale to jen když dotíraly), ale poslední dobou... No, třeba jsem si nikdy nevšimnul, jak Janě čarodějnický kostým zvýrazňuje postavu. Ehm... Tyhle myšlenky jsem rychle zapudil a věnoval se Vlčákovi, který nám s velkým zaujetím vyprávěl, jak byli s tátou v lednu na naháňce divočáků. Ani jsem si nevšiml, že Jana odvedla Lišáka do lesa...

„Kam jdeme?“ „Uvidíš.“ „Hele, já fakt musím za klukama.“ „Nikam nemusíš. Nebo snad nechceš vidět něco super?“ V lese byla tma, Lišákovi chvíli trvalo, než si uvědomil, že jsou na mýtince. A nejsou sami. Bylo tu s nimi několik dalších holek převlečených za čarodějky. Uprostřed mýtiny stál velký dřevěný... Stůl? Spíš bedna přehozená dekou. Celou scénu osvětlovaly louče, takové ty zahradní, co se dají koupit za pár korun v samošce. Lišák pocítil nejistotu, ale zvědavost převážila. A holek se přece bát nebude. „Co to je?“

„Tady se provozuje černá magie.“ „Nekecej!“ „Nekecám. Dnes večer budeme obětovat zajatce.“ V tu chvíli si Lišák uvědomil, že je něco špatně. Ale než stihl zdrhnout, za každou ruku ho pevně držela jedna z čarodějnic. Za chvíli už byl pevně přivázaný k „oltáři“. Co ho ale překvapilo, na rozdíl od scén lidských obětí, které viděl v hororech, jeho položili na břicho. A hned pochopil proč! Kalhoty šly dolů. Holky kolem ně začaly tančit a děsivě vřískat a chechtat se. Každý měla v ruce svazek březových proutků a... Švih! „Au!“ Švih! „A...“ Lišák si najednou uvědomil, že je obklopený holkama, a před nima přece nebude křičet bolestí! I když březové metly jsou nejhorší! Bolí! Štípou! Au! Auuu! Kousl se do rtu a ze všech sil se snažil udržet bolest na uzdě. Švih, švih, švih, švih, švih! Jak čarodějky tancovaly, rychlost úderů se zvyšovala. Lišák se bolestí zmítal na oltáři, a co chvíli bolestný sten neudržel. To jeho mučitelky ještě víc rozdivočilo.

Najednou mučení přestalo, ale ne na dlouho. Holky polonahého Lišáka chytly a... Převalily ho na záda. Lišák zrudnul jako rak. Kalhoty byly dole, a jeho klukovská chloubka tak byla na očích všem holkám ze třídy. Kdyby nebyl svázaný, hanbou by se propadl. A co bylo nejhorší, jeho klukovství stálo jako svíčka. Být svlečen a mučen partou holek je sice nanejvýš ponižující, ale Lišákův ptáček si z oho nic nedělal. Některé holky to zjevně taky překvapilo. Kdyby tu bylo víc světla, Lišák by viděl, že zrudly skoro stejně jako on. Ty starší se zahihňaly a zvědavě si prohlížely, co to tu před nimi leží.

Pak ale mučení pokračovalo. Na nejcitlivějším místě klukovského těla. Lišák byl na podobná muka zvyklý z letních bitev s Veverčáky, což taky bylo jeho jediné štěstí. Bolestí skučel a sténal a kvičel, ale aspoň ze začátku se snad udržel... Ale v tu chvíli Lišák ve slabinách ucítil povědomý hřejivý pocit. Ne! Ne, to snad ne! Každá rána byla příšerně bolestivá, ale zároveň ho posouvala k nevyhnutelnému. K něčemu, co kluk v Lišákově věku těžko dokáže zarazit. To ne! Jestli se tady udělá... Jestli se tu vysemení před deseti holkama, tak už bude do konce života muset chodit kanálama. Nebo hůř, odstěhovat se do Veveří. Lišák úplně zapomněl na bolest a ze všech sil se snažil oddálit nevyhnutelné. Bolest od metliček ho příšerně rajcovala. Už to nevydrží. Už snad jen jedna rána...

„Íííí, pryč, pryč!“ Najednou bolest ustala. Lišák se chvíli neodvažoval otevřít oči. Když bylo jasné, že nehoda už nehrozí, rozhlédl se kolem a uviděl Klusáka, jak mu odvažuje provazy, a Havrana s Vlčákem, jak pevně drží zmítající se Janu.

Lišák si rychle natáhl kalhoty. Když si kluci uvědomili, že jim chybí kamarád, vydali se Lišáka hledat – našťastí Vrabčák viděl, že odchází do lesa s Janou. Chvíli přemýšleli, jestli těm dvěma nemají dát „trochu soukromí“, ale stejně to klukům přišlo podezřelé a pro jistotu... No, dál už to znáte. Zajatec byl osvobozen, ale čarodějky uprchly. Zajmout se podařilo jen Janu.

„Co jí provedem?“ „Nic, je to holka. Pustíme ji.“ „No dovol!“ „Hele, tak ona nechce, abychom ji pustili!“ „Nechci zvláštní zacházení, protože sem holka.“ Kluky to dost překvapilo. Holky do jejich party nepatřily, ale Jana a některé další divošky už párkrát dávaly klukům najevo, že se jim to nelíbí. Za to obvykle sklidily jen výsměch, opovržení a radu, ať si jsou hrát s panenčkama. Ale Janu zjevně tahle hra bavila víc. No dobře, tak si bude hrát s nima. Nechá Janu, ať si sama vybere, kam až hra zajde.

„Tak poslouchej, ty ježibabo... Za zajetí a mučení člena party následuje trest. Normálně bysme se s tebou vůbec nebavili a seřezali tě. Ale že máš ten svátek...“ Jana se usklíbla. „Že máš svátek, dáme ti na výběr. Buď důkladný výprask metlou, tady na tý vaší bedně...“ „Nebo?“ „Nebo...“ Vlčák k ní přistoupil a prohlédl si její postavou. Jana byla nejhezčí holka ze třídy a to se musí využít. „Nebo nám teď hezky všem ukážeš ty svoje slavný kozičky. A necháš nás hezky šáhnout!“ Jana si odrfkla. „Jenom to?“ „Milostpaní je to málo?“ Jana se zatvářila vzdorovitě.

Utéct se nepokusila. Kdepak. Místo toho si rozepla čarodějnický plášť a košili a stáhla si podprsenku. Dávala si na čas a evidentně si užívala vykulené pohledy šesti puberťáků. „Tak na co čekáte?“ První si

sáhl Vlčák, trochu překvapeně. Jinak uznalý vůdce party asi neměl s holkama moc zkušeností. Já jsem si dal záležet. Přiznávám, bylo to totiž poprvé, co sahám holce na prsa, tak jsem si ti chtěl užít. Vrabčák sáhl trochu nejistě, ale z jeho pohledu bylo jasné, že se mu to líbí. Klusák se naopak tvářil jako starý pardál, a já tušil, že jeho poprvé to není. Poslední šel Lišák. Ten jenom lehce pohládl... Za což ho Jana „odměnila“ tím, že mu prohmátla rozkrok. Lišák zrudnul a Jana se oblékla. „Tak. Líbilo?“ A odešla do lesa.

Ten den jsme šli spát brzo. Možná se tomu divíte, oslava pokračovala skoro do rána, a nám se opravdu nechtělo... Ale druhý den nás čekaly povinnosti.

Stavění májky je hodně stará tradice. Ne všude se pořád drží, ale u nás jo. Sejde se snad půlka vesnice, točí se pivo, večer je ples... No prostě vesnická ožirka, samozřejmě jenom pro dospělé. My kluci musíme zůstat střízliví a ve střehu. Ve „starých zlatých časech,“ jak s oblibou říká strejda, bylo vzájemné podřezávání a kácení májek úplně normální věc. Jak šel čas, tenhle zvyk se drží málokde. Díky odvěké rivalitě mezi naší vesničkou a Veveřím se tenhle zvyk u nás drží. Kluci z obou vesnic zůstanou přes noc na hlídce, a parta z druhé vesnice se je snaží všelijak přelstít, přemoct, obalamutit nebo prostě přeprat a májku podříznout. To je potupa nejen pro neúspěšné hlídače, ale pro celou vesnici. A každý to tady dobře ví, protože každý muž z vesnice jako kluk alespoň hlídku držel.

Letos to spadlo na nás. Ještě loni pomáhalo několik starších kluků, kteří ale letos odrostli. Do skupiny hlídačů nově přibyl Vrabčák, loni ještě moc mladý, a já. Letos musíme májku uhlídat! Loni totiž naše vesnice prohrála, částečně taky díky těm dvěma starším klukům. Během slavností a stavění se posilnili pivem a slivovicí a večer usnuli. Proti veveřčácké přesile pak zbytek party neměl šanci.

Strejda mi vyprávěl, že za „starých dobrých časů,“ když kluci májku neuhlídali, čekal je doma vejřez. Dneska už se pochopitelně tenhle barbarský zlozvyk nedrží... Teda, jak kde, že. Zatímco Klusák a Lišák tehdy trestu unikli, Vlčák i bratránek dostali symbolicky. A ti dva sedumnáctiletí kluci, kvůli kterým to celé vzniklo, dostali velmi nesymbolicky, přesněji každý 25 březovou metlou, až si nemohli tejdén sednout. No ale letos to samozřejmě nehrozí, letos máme nejlepší hlídače. Teda jako nás.

Pomaloučku se smrákalo. Seděli jsme kolem májky, která stála na kraji vesnice, kousek od fotbalového hřiště. Dost daleko od vesnice, abysme mohli zapálit oheň, trochu se ohřát a uvařit si čaj. Pořád byly chladné noci. Museli jsme zůstat ve střehu, Veverčáci jsou proradný, zákeřný svině. Ale to my taky. Večer příjemně ubíhal, a někdy kolem půlnoci zalezli Vlčák s Klusákem do spacáků.

„Už?“ Podíval jsem se na hodinky. Už. Byly dvě ráno, měsíc za mraky, noc byla temná. Musíme vyrazit, jinak přijdou Veverčáci na nás. Plán byl riskantní. Probudili jsme Vlčáka s Klusákem. Dva nejstarší a nejsilnější členové party jsou teď odpočatí a zůstanou hlídkovat. Zbytek vyrazí do Veveří.

Veverčácká májka stála na hranici vesnice, a stejně jako u nás, poblíž hořel oheň. Kolik tam mohl být hlídačů, netuším, ale protože veveřčácká parta má 6 kluků, byli proti nám čtyřem v jasné přesile. Potichu jsme je obklíčili. Jsou sice v přesile, ale my máme moment překvapení.

„Krá! Krá!“ Havraní zakrákání je náš smluvený signál k útoku. „NA ZTĚČ!!!“ Rozběhli jsme se proti nepřítelům. Chvilí to byla vyrovnaná bitva. Ale Martin s Jirkou, kteří zrovna spali, se probrali až příliš rychle. Zalehl jsem Filipa a snažil se ho svázat. Už to skoro bylo, když... „Jau!“ Ostrá bodavá bolest v zádech! Snažil jsem se ignorovat ji, ale „Jauuu!“ Jeden z Veverčáků se oháněl páskem. Svalil jsem se na zem a vymrštil se proti němu... Ale toho využil Filip a podrazil mi nohy. Bojovali jsme statečně, ale bylo jasné, že je konec. „Ústup! ÚSTUP! STÁHNĚTE SE!“

Ustupovali jsme, ale nepřestávali jsme bojovat. Dva z Veverčáků zůstali hlídat májku a zbytek party vyrazil za námi a hnál nás po cestě z Veveří. „To nemá cenu. Zdrháme!“ Už už jsme chtěli vyrazit, když...

„Jáááú, klucííí, jááá...“ Byl to Lišák. Zakopl asi o kořen a nemohl vstát. Chtěl jsem se pro něj vrátit, ale Havran mě chytil. „Pojď, tomu už nepomůžeš!“ A skutečně. Ohlédl jsem se přes rameno a uviděl, jak ubohého Lišáka obklopili čtyři Veverčáci.

Lišák se pokusil vstát, ale nohy ho zradily. Znovu upadl a to už věděl, že je zle. Kamarádi mizeli v lese a on ucítil na rameni pevný stisk. „Tak, ty nám chceš podříznout májku? No počkej, ono tě to přejde.“

V kůlně byla tma, Veverčáci byli ale vybavení baterkami. Díky nim Lišák poznal, že je v boudě, kde místní myslivci skladují seno. Teď po zimě už tu bylo jen pár balíků. „Slíknout!“ zavelel Martin. Lišák jen vzdorovitě stál. „No tak ti pomůžeme. O toho horší to budeš mít.“ Čtyři páry rukou se vrhly na chlapce a stahaly z něj mikinu, tepláky... Tričko to nevydrželo a utrpělo trhlinu. Pak šly dolů i trenky. Ruce svázat a přivázat na trám... „Dáme mu roubík?“ „Ne. Jen ať si řve, jsme dost daleko od vesnice.“

Lišákovo napnuté tělo viselo na trámu. „Tak co mu provedem?“ „No, chtěl nám uříznout májku, tak já bych mu taky něco uříznul, zachechtal se Jirka. Prstem přejel kolem Lišákova péra a polechtal mu kulky. Péro zareagovalo šklubnutím, což Jirku povzbudilo. Plivl si do ruky a Lišáka lehce pohonil. Netrvalo dlouho a péro stálo jak svíčka. „Neboj, neuřízneme ti ho. Takovýho citlivýho kousku by byla škoda. Ale zmučíme ti ho, že si ještě budeš přát, abysme ti ho ufikli!“ Lišák výhrůžky přijímal s hraným klidem. Věděl, že mu Veverčáci neublíží, ale věděl, že bolet to bude parádně. Začínal trochu pochybovat, jestli udělal dobře.

Jirka mezitím vytáhl z kapsy provázek (každý kluk má v kapse provázek, to nevíte?) a péro pevně podvázal. Utáhl ho tak, až to bolelo. Do ptáka se nahrnula krev, naběhly na něm žíly a žalud úplně zfialověl.

„Tak kolik?“ Kluci vytáhli březové metličky. Tradiční trest pro ty, kdo se pokusí podříznout májku. Při stavění májky zbyde spousta březových větví, které slouží jednak jako zásoba na topení pro hlídače... A jednak jako trestný nástroj pro kluky z nepřátelské víscky. „No, to záleží na něm. Když nás hezky odprosí a slíbí, že už nechá naši májku na pokoji, tak každé pět. A když ne, každé deset. Tak co?“ „Polib si, Martine.“ „Tak každé deset.“

„Jáááúúú! Jáááúúú! Jáááúúú! Jáááúúú!“ Prvních pár ran se Lišák držel, ale březové metly jsou tím nejbolestivějším nástrojem. Radši padesát ran řemenem než deset metlou! Ale teď už si nemoh vybírat. Jáááúúú! Jáááúúú! Ze začátku zkoušel držet řev v sobě, ale po třetí ráně pochopil, že je to marný. „Dóóóóost! Néééé!“ Opravdu toho měl dost, ale konec se ani zdaleka neblížil. Po dvacáté ráně měl pocit, jako by si sedl na gril. Jeho mučitelé se vystřídali a výprask pokračoval. Lišák už pochopil, že zmítat se v poutech nemá smysl, jenom rezignovaně visel a vyrážel ze sebe křik a nakonec i slabý pláč. Trest skončil. Ale Lišákovi bylo jasné, že tak snadno nevyvázne. Jeho do ruda naběhlé péro provokativně trčelo a nenechalo kluky chladnými.

Švih! Bolest projela Lišákovým údem a on sebou šklubl. Švih, švih, švih, ostré konce větviček se mu zarývaly do přecitlivělého údu. Naštěstí švihali jen lehce. Hlavní trest už má za sebou, ale jeho věznitelé si chtějí pohrát s kořistí a ponížít ji. Ale i to bylo součástí pánu. Lišák sebou škubal a mlel sebou v poutech, bolestí tiše kňučel. Na rozdíl od výprasku od holek, tenhle ho vůbec nevzrušoval. Naopak, kdyby nebyl tvrdě podvázaný, asi by mu péro ani nestálo. Ale on podvázaný byl...

„To stačí.“ „Myslíš, že má dost?“ „Jeho pták určitě. Von ale ještě něco vydrží.“ Martin se naklonil k Lišákovi. Ten už měl fakt dost a hrozně chtěl, aby už bylo po všem. Ale mě úkol a ten musel splnit, kdyby měl bolestí omdlít. „Tak co, stačí ti to?“ Lišák se Martinovi vzdorovitě podíval do očí a... Vyplázl jazyk. Tím si vysloužil zlomyslný posměch. „Hele, kluci! Tak vono mu to nestačilo!“

Filip na chvíli vyběhl ven. Když se vrátil, Lišákovi se zatočila hlava. Přinesl kytici čerstvých jarních kopřiv. Ne! Ne, prosím ne! „Tak co, odprosíš?“ Lišák jen zakroutil hlavou. Na vzdorovité scénky už neměl sílu. Filip vzal kytici kopřiv a šlehl Lišáka přes zmučený, rozsekaný zadek. Lišák se roztřásl a myslel, že se bolestí zblázní. Naštěstí dostal jen jednu ránu. Veverčáci sami uznali, že víc už by bylo přes čáru.

Ještě chvíli se kochali pohledem na svého zmučeného vězně. Lišák visel v poutech a těžce oddechoval. Vylili si na něm vztek za všechny ostatní, které se nepodařilo chytit. Venku se ozvalo zakrákání. Lišák se neznatelně, skoro neviditelně usmál. Jeho utrpení stálo za to. Martin přišel k Lišákovi a pevně sevřel jeho sešviháný úd a několikrát ho tvrdě promáčkal. „Doufám, že příště si to rozmyslíš. Jinak ti kopřivama sešviháme i ptáka a pak tě budeme silou honit. A to bude taková bolest, že se pochčiješ, rozumíš?“ Nechali Lišáka viset na trámu a vyrazili do Veverčí. „Křič o pomoc. Když budeš řvát tak nahlas, jako při mučení, třeba tě uslyší i ta tvoje psí smečka.“

Trestná výprava vyrazila k domovu. „To jsme mu to dali, co? Ten už sem nepáchne ani za rok.“ Poplácali se po ramenou. Ale pak... „Májka! Kluci, májka!“ Rozběhli se k tábořišti. Na zemi leželi dva hlídači, svázaní a s roubíky. A veverčácká májka byla na pokácená!

...

Ustupovali jsme, ale nepřestávali jsme bojovat. Dva z Veverčáků zůstali hlídat májku a zbytek party vyrazil za námi a hnal nás po cestě z Veverčí. „To nemá cenu. Zdrháme!“ Už už jsme chtěli vyrazit, když... „Jáááú, klucííí, jááá...“ Byl to Lišák. Zakopl asi o kořen a nemohl vstát. Chtěl jsem se pro něj vrátit, ale Havran mě chytil. „Pojď, tomu už nepomůžeš!“ A skutečně. Ohlédl jsem se přes rameno a uviděl, jak ubohého Lišáka obklopili čtyři Veverčáci.

Všechno probíhalo podle plánu. Lišák si vytáhl nejkratší slámku, a tak musí hrát volavku. Chudák, asi to pěkně schytá. Místo, abychom šli Lišáka zachránit, předstírali jsme dál útěk do vesnice. Ale jakmile čtyři nepřátelé odtáhli Lišáka do kůlny (schválně klopýtl těsně před ní), udělali jsme čelem vzad a lesem se propířili k nepřátelskému ležení. „Jáááúúú! Jáááúúú!“ Z dálky se ozývaly neklamné zvuky mučení. Lišák dostal rozkaz, dělat co největší kravál.

Plán vyšel! Čtyři nejsilnější kluci vyběhli za námi a teď si užívají se zajatcem. Májku hlídají jen dva. Teď už žádné řvaní a žádná ztéeéč. Hezky potichu se k nim připlížíme.... „Pomóómmmmhppff...“ Ve tmě jsme nepoznali, koho to vlastně svazujeme, ale to je jedno. Měli jsme moment překvapení a tentokrát nás bylo i víc. Za chvíli už leželi oba zajatci na zemi s roubíky v puse a bezmocně sledovali, jak jejich májka padá.

Skončili jsme právě včas. „Májka! Kluci, májka!“ Ale to my už jsme byli schovaní ve tmě. Havran s Vrabčákem pádili do vesnice, hlídat naši vlastní májku, aby náhodou nepřátele nenapadlo na poslední chvíli ukout pomstu. Já se vydal do chatrče osvobodit Lišáka. Skoro jsem ho litoval. Nahatý, s podvázaným pérem, zadek zmučený od metliček a kopřiv. „Tak jak?“ zeptal se, hned jak mě uviděl. „Vyhráli jsme.“

Druhý den to byla velká sláva. Co přesně se stalo, to jsme pochopitelně dospělým neřekli, a hádám, že to ani nechtěli vědět, pro naše hry by asi neměli pochopení. Ale tak nějak se rozkřiklo, že Lišák měl největší zásluhu, a tak byl za hrdinu. I sám pan starosta mu blahopřál. Ale největší odměny se dočkal odpoledne, to když byl zalezlý ve své zahradní kůlně, kde jako obvykle něco kutil.

Ozvalo se zaklepání. „Můžu dál?“ Lišák se zarazil. Byl zvyklý, že ho my kluci v kůlně občas navštívíme, ale tohle byl divčí hlas. „Ja... Jasné.“ Byla to Jana. Nejhezčí holka ze třídy a ta, která ho ještě předevčirem zajala a mučila jako čarodějka. „Slyšela jsem, že prej jsi to pěkně schytil.“ „Hmm.“ „Bolelo to hodně?“ „Co tě to zajímá?“ „Určitě to bolelo víc než když dostanu od táty.“ To Lišáka zarazilo. „Ty doma dostáváš

od táty?“ „Jasně. To sis jako myslel, že mě táta trestá domácím vězením?“ Lišák nevěděl, co říct. Výprasky od táty bral jako něco úplně normálního, ale když jde o holku... Prostě si nedovedl představit... „Ale fakt by mě nenapadlo se nechat dobrovolně zajmout a mučit partou Veverčáků.“ Lišák jen pokrčil rameny. „Zadarmo mi to nedali. Ale žiju.“ Jana přemýšlela, jestli je to skutečná skromnost, falešná skromnost, nebo se Lišák prostě stydí. Odhadla, že se stydí... A rozhodla se s tím něco udělat.

„A mohla bych se... Podívat?“ Lišákovi tak trochu spadla čelist. „Podí... Na co?“ „Hádej.“ „Radši ne...“ „No tak! Vsaďím se, že klukům jsi to ukázal hned! A vsaďím se, že zejtra ve škole si v šatně stáhneš trenky před půlkou třídy!“ „Nojo, ale to sou... Kluci...“ „Tak. A před holkou se bojíš?“ „Ne...“ „Bojíš, bojíš!“ Lišák usoudil, že to nemá smysl a strhl si kalhoty. „Tak! Spokojená?“ Janě málem vypadly oči z důlku. Lišákův zadek byl pokryt zarudlými, pomalu se už hojícími šrámy.

Přejela po zadku rukou. Lišák se otrásl, ale neucukl. Už necítil stud, ale naopak hrdost. Pak si na něco vzpomněl. „Jani, promiň, jak jsme tě tenkrát v lese osahávali. To bylo celkem hnusný.“ „Já si to vybrala, pamatuješ?“ „Ale...“ „A tobě jsme předtím dělali horší věci.“ „Já vím, ale ty seš hol...“ Jana zaryla nehty do citlivého zadku. „Ještě jednou a čeká tě mučení, že na něj nezapomeneš.“ Povolila. „Tak si říkám, že za to, cos pro naši vesnici udělal, a cos vytrpěl, bys zasloužil odměnu.“ „To nic nebyl...“ Větu nedořekl.

S Havranem jsme leželi na louce a nemohli se toho nabažit. Jaro! Konečně! Dovedete si představit, co je to pro kluka, který je celou zimu zavřený v paneláku? „Lišáku! Pojď si lehnout k nám! Co dělá zadek?“ „Jakej zadek?“ odpověděl Lišák, duchem evidentně mimo. „Lišáku? Jsi v pohodě?“ Lišák se jenom usmíval. „Víš co, Kosáku? Příště dělám volavku zase já...“